

อย่าดูตาย

จากสถานการณ์อุทกภัยใน 42 จังหวัดตลอดช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา มีประชาชนได้รับผลกระทบกว่า 1.1 ล้านครัวเรือน พื้นที่การเกษตรเสียหายกว่า 3 ล้านไร่ ไม่นับรวมความเสียหายด้านอื่นๆ อีกมากมาย

หลายคนเห็นภาพชาวบ้านที่ต้องเดือดร้อน ต่อสู้กับปัญหาคล้ายกับภาพที่คุ้นตาเมื่อสองปีก่อน พร้อมกับสายธารน้ำใจจากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐและเอกชน ที่หยิบยื่นเข้าไปช่วยเหลือชาวบ้านในแต่ละจังหวัดอย่างทั่วถึง

แม้จะมี พ.ร.บ.แก้ปัญหาน้ำ 3.5 แสนล้านบาท ที่ร่ายยาวถึงแนวทางการรับมือและป้องกันน้ำท่วมไว้เลิศหรูแค่ไหน แต่ดูเหมือนจะไม่มีทางป้องกันภัยธรรมชาติที่มาเยือนทุกปีได้เสียที จะมีประโยชน์อะไร ที่เกิดอุทกภัยแล้ว ทุกคนต้องมานั่งถ่อเรือเข้าไปแสดงภาพความห่วงใย และให้ความช่วยเหลือด้วยถุงยังชีพเพียงชั่วคราว หรือแค่มาตรการเยียวยา ที่ไม่สามารถชดเชยความสูญเสียได้ทั้งหมด โดยเฉพาะสภาพจิตใจของผู้เสียหาย

และจะมีประโยชน์อะไรที่มัวแต่นั่งรอให้เกิดอิทธิทธิปาฏิหาริย์ในการดำเนินนโยบายต่างๆ ให้เกิดประสิทธิผล เพราะส่วนใหญ่เป็นปัญหา "ปลายทาง" ที่ยากจะคาดหวังผลลัพธ์ที่ยั่งยืนในอนาคต ไม่ใช่เวลานั่งถกเถียงเรื่องสร้างเขื่อนหรือไม่

แต่จะดีกว่าหรือไม่ หากทุกคนจะ "หยุด" คิดให้ดีกว่า แท้ที่จริงแล้ว เราทุกคนสามารถร่วมกันคนละไม้คนละมือ ในการฟื้นฟูสภาพป่าและทรัพยากรธรรมชาติที่เหลือน้อยไม่มากแล้ว ให้คืนสู่ความอุดมสมบูรณ์และรับมือกับภัยธรรมชาติได้มากกว่าที่เป็นอยู่

หลายปีที่ผ่านมา หลายหน่วยงานตื่นตัวไปกับกระแสการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม ด้วยการทำโครงการซีเอสอาร์มากมายหลายรูปแบบ โดยเฉพาะโครงการปลูกป่า ที่เป็นโครงการยอดฮิตแบบคิดอะไรไม่ออกก็ปลูกป่าไว้ก่อน ถ้ามีการติดตามผลของการดำเนินโครงการอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ประเทศไทยน่าจะมีป่าไม้เขียวขจีล้อมรอบมากกว่านี้

แต่ในความเป็นจริง เมื่อเกิดภัยธรรมชาติขึ้นมาที่ไร เราก็เห็นการไหลป่าของน้ำป่าที่ทะลักเข้าเมือง แบบไม่มีอะไรอุดรั้งหรือกันขวางไว้เลย

ไม่ต้องพูดถึงปัญหาการตัดไม้ทำลายป่า ที่จะโยนให้เป็นความผิดของนายทุนที่ลักลอบตัดไม้เพียงฝ่ายเดียวก็ไม่ได้ เพราะส่วนราชการที่รู้เห็นเป็นใจ โดยแลกกับเงินใต้โต๊ะเล็กๆ น้อยๆ ก็เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาไม่รู้จบเช่นนี้

ถึงเวลาหรือยังที่ทุกคนจะตระหนักถึงปัญหาที่วนเวียนมาใกล้ตัวทุกที และเริ่มต้นปลูกต้นไม้ ด้วยสองมือเราก่อนตั้งแต่วันนี้ โดยไม่ต้องรอให้ใครมารณรงค์สร้างภาพ ผลาญงบประมาณของแต่ละหน่วยงานไปแบบเปล่าประโยชน์

เพราะการดูแลปกป้องทรัพยากรของประเทศ เป็นหน้าที่ของทุกคนไม่ใช่หรือ

เรวดี พงศ์ไชยยง